Όσιος Γεώργιος Χατζηγεώργης ο Αγιορείτης

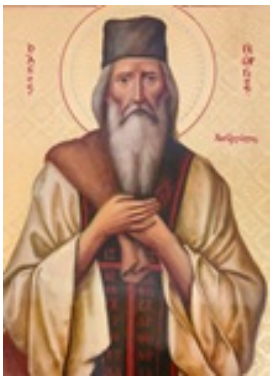

Επισκεφτείτε τον ιστοχώρο μας στην διεύθυνση: http://www.saint.gr/4493/saint.aspx για περισσότερες πληροφορίες για τον βίο (ονόματα, βίντεο, ακολουθίες, φωτογραφίες κτλ) καθώς και για τυχών ενημερώσεις - διορθώσεις.

Τελευταία ενημέρωση βιογραφίας: 28/9/2026 10:28:00 μμ
Δημιουργία εγγράφου: 09/11/2026 10:29:42

Σύνοψη

Τύπος εορτής: Εορτάζει στις 17 Δεκεμβρίου εκάστου έτους.

Ημ/νια Βίου: 28/9/2026 10:28:00 μμ

Βιογραφία

Ο Όσιος Γεώργιος Χατζηγεώργης ο Αγιορείτης (1809 – 1886 μ.Χ.) υπήρξε μία από τις σημαντικότερες ασκητικές μορφές του Αγίου Όρους κατά τον 19ο μ.Χ. αιώνα. Καταγόμενος από την Καππαδοκία, αφιέρωσε τη ζωή του στην προσευχή, τη νηστεία και την υπακοή, αλλά και στη διακονία των ανθρώπων. Γύρω του συγκεντρώθηκε μεγάλη συνοδεία μοναχών, ενώ η φήμη της ασκητικότητας, της ελεημοσύνης και των πνευματικών χαρισμάτων του διατηρήθηκε ζωντανή για γενιές. Ιδιαίτερη σημασία για τη διάσωση της μνήμης του έχει το έργο του Αγίου Παϊσίου του Αγιορείτη (βλέπε 12 Ιουλίου), «Ο Γέρων Χατζη-Γεώργης ο Αθωνίτης», στο οποίο ο Παΐσιος συγκέντρωσε μαρτυρίες από πνευματικά εγγόνια του Χατζηγεώργη, Καππαδόκες και Ρώσους Αγιορείτες.

Ο Γεώργιος γεννήθηκε το 1809 μ.Χ. στην Κερμίρα της Καισάρειας της Καππαδοκίας και κατά κόσμον ονομαζόταν Γαβριήλ. Οι γονείς του, Ιορδάνης και Μαρία, ήταν ευσεβείς και φιλάνθρωποι άνθρωποι. Η μητέρα του είχε ιδιαίτερη αγάπη προς την ασκητική ζωή και έφερνε τον μικρό Γαβριήλ σε επαφή με διηγήσεις για ασκητές και μοναχούς. Από παιδί γεννήθηκε μέσα του ο πόθος για τον μοναχισμό και, σύμφωνα με την παράδοση που διέσωσε ο Άγιος Παΐσιος, προσπαθούσε ήδη από μικρός να μιμηθεί τους ασκητές με νηστείες και προσευχές.

Σε νεαρή ηλικία εγκατέλειψε την πατρίδα του και ήρθε στο Άγιον Όρος, όπου ακολούθησε τον μοναχικό δρόμο με μεγάλη αυστηρότητα. Η νηστεία και η αγρυπνία έγιναν βασικά στοιχεία της ζωής του. Οι παλαιοί Αγιορείτες τον θυμούνταν ως «μεγάλο ασκητή και πολύ νηστευτή», ενώ το όνομά του έγινε ακόμη και παροιμιώδης χαρακτηρισμός για εκείνον που νήστευε πολύ: «Αυτός είναι Χατζη-Γεώργης»!

Η άσκησή του όμως δεν ήταν αυτοσκοπός. Για τον Χατζηγεώργη η νηστεία, η αγρυπνία και η προσευχή ήταν ο δρόμος προς την ταπείνωση, την καθαρότητα της καρδιάς και την αγάπη προς τον Θεό και τον άνθρωπο.

Με τα χρόνια συγκεντρώθηκαν γύρω του πολλοί μοναχοί, Έλληνες και Ρώσοι, και δημιουργήθηκε μία μεγάλη πνευματική οικογένεια. Ο Χατζηγεώργης υπήρξε αυστηρός στην άσκηση, αλλά ιδιαίτερα στοργικός ως πνευματικός πατέρας. Ιδιαίτερη φροντίδα έδειχνε στους νεότερους μοναχούς και στα παιδιά που προσέρχονταν κοντά του. Τα προστάτευε, τα καθοδηγούσε και ενδιαφερόταν ακόμη και για τις πιο μικρές ανάγκες τους.

Ο ίδιος περνούσε μεγάλο μέρος της νύχτας στην εκκλησία. Ενώ οι άλλοι ξεκουράζονταν, εκείνος παρέμενε στην αγρυπνία και την προσευχή. Οι παραδόσεις που διέσωσε ο Άγιος Παΐσιος μιλούν για έναν άνθρωπο που μπορούσε να στέκεται για ώρες στο στασίδι και να συνεχίζει ακούραστα την προσευχή του.

Παράλληλα, είχε μεγάλη αγάπη για την ελεημοσύνη. Ό,τι χρήματα και αγαθά έφθαναν στα χέρια του τα μοίραζε στους φτωχούς, στους μοναχούς και σε όσους είχαν ανάγκη. Η γενναιοδωρία του έγινε παροιμιώδης στο Άγιον Όρος και έμεινε η φράση «δίνει σαν τον Χατζη-Γεώργη». Η ακτημοσύνη του θα φανεί ακόμη πιο χαρακτηριστικά στις τελευταίες ημέρες της ζωής του.

Οι παλαιοί Αγιορείτες απέδιδαν στον Χατζηγεώργη ιδιαίτερο διορατικό και πνευματικό χάρισμα. Οι υποτακτικοί του διηγούνταν ότι μπορούσε να αντιλαμβάνεται τους λογισμούς και τις εσωτερικές δυσκολίες τους χωρίς να του τις έχουν αποκαλύψει. Ο Άγιος Παΐσιος συγκέντρωσε αρκετές τέτοιες μαρτυρίες και τις ενέταξε στην παράδοση γύρω από τον Γέροντα.

Ανάμεσα στα πιο χαρακτηριστικά περιστατικά είναι η προειδοποίηση προς τον Ρώσο Τσάρο. Σύμφωνα με την παράδοση που κατέγραψε ο Άγιος Παΐσιος, ο Χατζηγεώργης είχε προειδοποιήσει τον Τσάρο για κίνδυνο που συνδεόταν με συγκεκριμένο τόπο και χρόνο. Το περιστατικό διασώθηκε ως μία από τις μαρτυρίες για το διορατικό χάρισμα που του απέδιδαν οι άνθρωποι που τον γνώρισαν.

Ανάλογες είναι και οι παραδόσεις για τη ζώνη του Χατζηγεώργη. Άνθρωποι που αντιμετώπιζαν ασθένειες ή μεγάλες δοκιμασίες ζητούσαν τη βοήθειά του και, σύμφωνα με τις μαρτυρίες που διασώθηκαν, αποδίδονταν σε προσευχές και ευλογίες του περιστατικά θεραπείας και ανακούφισης. Τα γεγονότα αυτά ανήκουν στην αγιολογική παράδοση που κατέγραψε ο Παΐσιος και μεταδόθηκαν στις επόμενες γενιές ως μαρτυρίες της χάριτος του Θεού.

Μία από τις σημαντικότερες δοκιμασίες του ήταν η προσπάθεια να συμβάλει στη συμφιλίωση Ελλήνων και Ρώσων μοναχών στη Μονή Αγίου Παντελεήμονος. Ο Χατζηγεώργης πήγαινε επί περίπου δύο μήνες και προσευχόταν για την επίλυση της μεγάλης διχόνοιας. Σύμφωνα με τη μαρτυρία που διέσωσε ο Άγιος Παΐσιος, τότε είδε όραμα της Παναγίας, η οποία ευλογούσε εξίσου τις δύο πλευρές.

Ο Χατζηγεώργης κατάλαβε ότι η λύση δεν βρισκόταν στην επικράτηση της μίας πλευράς αλλά στην ειρήνη και την αδελφική αγάπη. Το περιστατικό αυτό αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα σημεία της παράδοσης γύρω από τον Όσιο, καθώς φανερώνει ότι ακόμη και μέσα σε μία έντονη αντιπαράθεση αναζητούσε την ενότητα.

Η ζωή του όμως δεν ήταν απαλλαγμένη από δοκιμασίες. Ο Χατζηγεώργης βρέθηκε αντιμέτωπος με αντιπαραθέσεις, συκοφαντίες και διωγμούς. Ο Άγιος Παΐσιος τον θεωρούσε έναν από τους αδικημένους Αγιορείτες και αναφερόταν στις περιπέτειές του ως παράδειγμα ανθρώπου που υπέμεινε χωρίς να ανταποδώσει το κακό.

Τελικά, το 1882 μ.Χ., απομακρύνθηκε από το Άγιον Όρος και εγκαταστάθηκε στην Κωνσταντινούπολη. Εκεί, αντί να κλειστεί στον πόνο της εξορίας του, συνέχισε την ίδια ζωή της προσευχής και της διακονίας.

Στην Κωνσταντινούπολη η παρουσία του έγινε παρηγοριά για πολλούς ανθρώπους. Ο Άγιος Παΐσιος περιγράφει την παρουσία του στην Πόλη ως «βάλσαμο θεϊκό στις ψυχές των πονεμένων». Άνθρωποι προσέρχονταν κοντά του για συμβουλή, προσευχή και βοήθεια, ενώ η παράδοση αναφέρει ότι ακόμη και μουσουλμάνοι της περιοχής τον σέβονταν για την καλοσύνη του και τον αποκαλούσαν «Μπιζίμ Μπαμπά», δηλαδή «Πατέρα μας».

Και στην Κωνσταντινούπολη συνέχισαν να αναφέρονται περιστατικά που συνδέονταν με την προσευχή του και το πνευματικό του χάρισμα. Η αγιολογική παράδοση διέσωσε μαρτυρίες ανθρώπων που θεραπεύθηκαν ή ανακουφίστηκαν μετά την προσφυγή τους στον Γέροντα, ενώ ιδιαίτερη θέση κατέχει η φροντίδα που συνέχιζε να δείχνει στους φτωχούς και στους πονεμένους.

Τα τελευταία χρόνια της ζωής του ήταν γεμάτα σωματικές δοκιμασίες. Ο Χατζηγεώργης ήταν πλέον κατάκοιτος, αλλά εξακολουθούσε να ενδιαφέρεται για τους ανθρώπους που προσέρχονταν κοντά του.

Κάποια στιγμή, άνθρωποι που είχαν ανάγκη από χρήματα πήγαν να ζητήσουν τη βοήθειά του. Ο Γέροντας δεν είχε πλέον τίποτε να τους δώσει. Τότε, σύμφωνα με την παράδοση που κατέγραψε ο Άγιος Παΐσιος, έδειξε προς τον ουρανό και είπε:

«Εκεί είναι η τράπεζά μου· εδώ δεν έχω χρήματα».

Τα λόγια αυτά συνοψίζουν ίσως ολόκληρη τη ζωή του. Ο άνθρωπος που είχε περάσει τη ζωή του δίνοντας δεν είχε συγκεντρώσει επίγειους θησαυρούς. Ο πλούτος του ήταν η εμπιστοσύνη του στον Θεό.

Ο Όσιος Γεώργιος Χατζηγεώργης εκοιμήθη στην Κωνσταντινούπολη στις 17 Δεκεμβρίου 1886 μ.Χ. και τάφηκε στο Μπαλουκλί, στον Ναό της Ζωοδόχου Πηγής. Η μνήμη του όμως παρέμεινε ζωντανή στο Άγιον Όρος και στις κοινότητες που είχαν γνωρίσει τη δράση του.

Ιδιαίτερη είναι η παράδοση για τον πνευματικό του αδελφό Παπα-Νεόφυτο. Σύμφωνα με τη διήγηση που διασώθηκε, ο Παπα-Νεόφυτος είδε όραμα κατά το οποίο ο Χατζηγεώργης τού ανακοίνωσε ότι θα ερχόταν να τον πάρει ύστερα από τρεις ημέρες. Ο Χατζηγεώργης κοιμήθηκε στις 17 Δεκεμβρίου και ο Παπα-Νεόφυτος τρεις ημέρες αργότερα. Το περιστατικό διατηρήθηκε στην αγιορείτικη παράδοση ως μία ακόμη ένδειξη της ιδιαίτερης πνευματικής σχέσης των δύο γερόντων.

Ο Άγιος Παΐσιος είχε βαθιά ευλάβεια προς τον Χατζηγεώργη. Όταν ήρθε στο Άγιον Όρος, άκουγε από τους παλαιούς μοναχούς να μιλούν με θαυμασμό για τον μεγάλο ασκητή. Αναζήτησε, λοιπόν, ανθρώπους που είχαν γνωρίσει τους υποτακτικούς του, Καππαδόκες και Ρώσους Αγιορείτες, και συγκέντρωσε τις μαρτυρίες τους.

Έτσι προέκυψε το έργο «Ο Γέρων Χατζη-Γεώργης ο Αθωνίτης», μέσα από το οποίο ο Παΐσιος διέσωσε όχι μόνο πληροφορίες για τον βίο του, αλλά και πλήθος περιστατικών που είχαν διατηρηθεί στη ζωντανή αγιορείτικη παράδοση.

Η τιμή που του απέδιδε επί γενιές η αγιορείτικη συνείδηση έλαβε το 2026 μ.Χ. και την επίσημη εκκλησιαστική μορφή. Στις 11 Φεβρουαρίου 2026 μ.Χ., η Αγία και Ιερά Σύνοδος του Οικουμενικού Πατριαρχείου αποφάσισε ομόφωνα την κατάταξη στο Αγιολόγιο του μοναχού Γεωργίου, του επονομαζόμενου Χατζη-Γεώργη, καταγομένου από την Καππαδοκία και κοιμηθέντος στην Κωνσταντινούπολη.

Στις 29 Αυγούστου 2026 μ.Χ. πραγματοποιήθηκε στο Οικουμενικό Πατριαρχείο η τελετή της αγιοκατατάξεως και υπογράφηκε η σχετική Πατριαρχική και Συνοδική Πράξη.

Η μνήμη του Οσίου Γεωργίου Χατζηγεώργη ορίστηκε για τις 17 Δεκεμβρίου, ημέρα της κοιμήσεώς του.

Αγιογραφίες / Φωτογραφίες

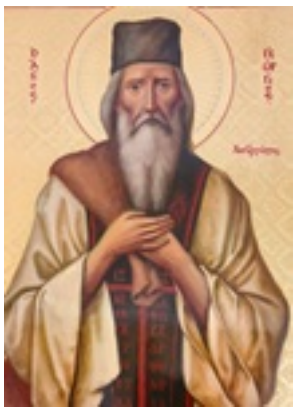

Όσιος Γεώργιος Χατζηγεώργης ο Αγιορείτης

Όσιος Γεώργιος Χατζηγεώργης ο Αγιορείτης

Όσιος Γεώργιος Χατζηγεώργης ο Αγιορείτης

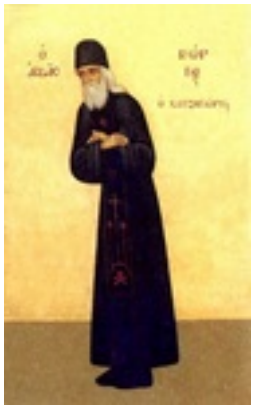

Όσιος Γεώργιος Χατζηγεώργης ο Αγιορείτης

Όσιος Γεώργιος Χατζηγεώργης ο Αγιορείτης

Όσιος Γεώργιος Χατζηγεώργης ο Αγιορείτης

Όσιος Γεώργιος Χατζηγεώργης ο Αγιορείτης

Οπτικοακουστικό Υλικό

Ο ΓΕΡΩΝ ΧΑΤΖΗ-ΓΕΩΡΓΗΣ Ο ΑΘΩΝΙΤΗΣ (1809-1886) ΑΓΙΟΣ ΠΑΙΣΙΟΣ. Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ .ΟΜΙΛΗΜΑΤΑ ΓΙΩΡΓΟ ΜΠΑΡΛΑ

Ο ΓΕΡΩΝ ΧΑΤΖΗ-ΓΕΩΡΓΗΣ Ο ΑΘΩΝΙΤΗΣ (1809-1886) ΑΓΙΟΣ ΠΑΙΣΙΟΣ. Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ. 2 ΟΜΙΛΗΜΑΤΑ ΓΙΩΡΓΟ ΜΠΑΡΛΑ

Σχετικά κείμενα

1. Αγίου Παϊσίου Αγιορείτου - Ο ΓΕΡΩΝ ΧΑΤΖΗ-ΓΕΩΡΓΗΣ Ο ΑΘΩΝΙΤΗΣ

Σχετικές συνδέσεις

1. Όσιος Παΐσιος ο Αγιορείτης

Παραπομπές

1. Πεμπτουσία
2. Οικουμενικό Πατριαρχείο
3. Οικουμενικό Πατριαρχείο
4. Πεμπτουσία
5. Πεμπτουσία
6. Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης
7. Ιερά Μητρόπολη Μόρφου